

14.9.1878: ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΕΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩ ΜΕ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ ΣΤΟΝ ΣΕΡ ΓΚΑΡΝΕΤ ΓΟΥΛΣΛΗ. ΕΓΚΑΘΙΔΡΥΝΤΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΚΑΙ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ (ΒΟΥΛΗ).

Σιγά, σιγά, αλλά σταθερά ο Σερ Γκάρντετ Γούσλεη σταθεροποιούσε την αγγλική διοίκηση στην Κύπρο με διάφορα μέτρα που έπαιρνε.

Ο Σαμί Πασάς που είχε σταλεί ειδικά από την Πύλη για να μεταβιβάσει τη διοίκηση στους βρετανούς, αναχώρησε από την Κύπρο στις 23 Αυγούστου 1878 και άφησε τον Σερ Γκάρντετ ένα κατάλογο καθυστερημένων φόρων γύρω στα 26 εκατομμύρια γρόσια, τα οποία αντιπροσώπευαν καθυστερήσεις των τελευταίων 30 χρόνων.

Ετσι ο Γούσλεη βάλθηκε να βρει καλύτερους τρόπους συλλογής των φόρων, ώστε να αποφευχθεί το προηγούμενο της τουρκικής διοίκησης.

Ομως πριν προχωρήσει στη λήψη μέτρων χρειαζόταν πρώτα τον επίσημο διορισμό και την εγκαθίδρυση του, ως και την πλήρη εξουσία για να μπορεί να ενεργεί νόμιμα.

Αυτό που περίμενε δεν καθυστέρησε καθόλου. Στις 20 Σεπτεμβρίου ο Μαρκήσιος του Σώλσμπερι, υπουργός Εξωτερικών της Βρετανίας, έστειλε με συνειμμένο γράμμα του στο Σερ Γκάρντετ Γούσλεη, διάταγμα εν Συμβουλίω της Κυβέρνησης της Αγγλίας, το οποίο διευθετούσε όλες τις εκκρεμότητες γύρω από τη διακυβέρνηση, το οποίο είχε εκδοθεί από τις 14 του μήνα.

Με το διάταγμα εγκαθιδρύονταν μεταξύ άλλων Εκτελεστικό Συμβούλιο και Νομοθετικό Συμβούλιο (Βουλή).

Το Εκτελεστικό Συμβούλιο θα συμβούλευε τον Αρμοστή για τη διοίκηση της νήσου ενώ το Νομοθετικό θα απαρτιζόταν από τον εκάστοτε Αρμοστή και από άλλους δημόσιους υπαλλήλους (επίσημα μέλη) και τα ανεπίσημα μέλη των οποίων ο αριθμός δεν θα ήταν μικρότερος των τεσσάρων ή περισσότερος των οκτώ.

LATEST INTELLIGENCE.

(BY TELEGRAPH.)

(FROM OUR CORRESPONDENTS.)

THE ANGLO-TURKISH ALLIANCE.

BERLIN, July 10.

The news arriving from Italy and especially from France seems to indicate that public opinion there regards the Cyprus treaty as seriously affecting the private interests of these two nations. On this subject I listened to the following remarks from one of the Plenipotentiaries of Great Britain:

The Treaty of 1856 imposed on France, Austria, and England the right and the duty to guard the integrity of the Ottoman Empire, and this very integrity was the basis whereon this Treaty rested. At the end of the late war and in consequence of the Treaty of San Stefano this principle of the integrity of the Ottoman Empire was unquestionably violated. If France and Austria had declared themselves ready to act together for the maintenance of this integrity, England would certainly not have hesitated to join with them in common action and to uphold the most essential principle contained in the Treaty of 1856 and 1871. Unfortunately, France and Austria either could not or would not lend themselves to such a course, both declaring it out of their power to do so. It was then that England, by her situation and from considerations of superior interest, found herself obliged to stand up for the integrity of the possessions remaining under the rule of the sublime Porte. In the first place, she has begun by guaranteeing the integrity of the Asiatic possessions where her own private and particular interest was more at stake. She had four means before her of achieving this. She could take possession of Egypt, occupy the two extremities of the Suez Canal, seize the Dardanelles, or occupy the island of Cyprus to render possible and effective the integrity of the Asiatic possessions which she had guaranteed. In seizing the Dardanelles she would have wounded the susceptibilities of all Europe; in taking possession of Egypt or in occupying the two extremities of the Canal, she would have openly hurt the feelings of France. She preferred to occupy the island of Cyprus, a point of such secondary importance that it never occurred to any Power to make reservations on the subject. In view of the necessity imposed on England to guarantee the Asiatic possessions of the Porte, France can only regard the occupation of the island of Cyprus as an act of deference towards herself, since she cannot but be aware that England was at liberty to adopt one of the three other measures of which I have just spoken, and which she for long had been encouraged to do. And I think that the French nation, on considering the absolute necessity thus imposed on England, will soon come to see that the occupation of Cyprus, far from being an act directed against France, was only suggested to England by an ardent desire to reconcile her absolute interests with the sympathies of France, on which she never ceases to set the greatest store."

Ανταποκρίσεις στη βρετανική εφημερίδα TIMES (12.7.1978) για τις αντιδράσεις των διαφόρων χωρών για τη βρετανοτουρκική συμμαχία του 1878. (Η συνέχεια δημοσιεύεται στις επόμενες δυο σελίδες)

Το Νομοθετικό Συμβούλιο θα έκαμνε όλους εκείνους τους νόμους και τα διατάγματα, τα οποία θα απαιτούνταν για την ειρήνη, την τάξη και την καλή διοίκηση της νήσου.

Εγραφε ο Μαρκίσιος του Σώλσμπερι στο Σερ Γκάρνερ Γούλσλη (Parliamentary Papers):

"Φόρειν Οφφισ, 20 Σεπτεμβρίου, 1878

Κύριε

Σας διαβιβάζω κατωτέρω διάταγμα εν Συμβουλίω της Αυτής Μεγαλειότητας της 14ης τρέχοντος με το οποίο συγκροτείται γραφείο Υπάτου Αρμοστού και Αρχιδιοικνητού σε όλη τη νήσο της Κύπρου και προβλέπει για τη διακυβέρνηση της ως άνω αναφερόμενης νήσου.

Επισυνάπτονται πενήντα αντίγραφα.

Η αποστολή σας και οι διαταγές ως Υπατου Αρμοστού, θα σας σταλούν με το επόμενο ταχυδρομείο.

Σώλσμπερι".

Το διάταγμα που στάληκε στον Σερ Γκάρνερ Γούλσλη έχει ως εξής:

"Διάταγμα της Αυτής Μεγαλειότητας εν Συμβουλίω, το οποίο καθορίζει τη διακυβέρνηση της Κύπρου.

Στα ανάκτορα του Μάλμμορω, 14 Σεπτεμβρίου, 1878.

Παρόντες:

Η Αυτής Μεγαλειότητα η Βασίλισσα.

Η Αυτού Βασιλική Υψηλότητα, ο Πρίγκιπας Λεοπόλδος

Ο Μαρκίσιος της Λόρνης

Ο κ. Υπουργός Γκρος

Ο Σερ Τόμας Μίτλελτον Βίδδωλφ.

Επειδή είναι επάναγκες να ληφθεί πρόνοια για την ενάσκηση της δύναμης και της δικαιοδοσίας οι οποίες ανατέθηκαν με τη συνθήκη στην Αυτού Μεγαλειότητα τη Βασίλισσα μέσα και πάνω στη νήσο Κύπρο.

Από τώρα επομένως η Αυτής Μεγαλειότητα βάσει των εξουσιών με τις οποίες περιβέβληται προς τούτο με τα Νομοθετήματα Εξωτερικής δικαιοδοσίας του 1843 και του 1878 ή άλλως πως ευαρεστείται έπειτα από συμβουλή του ιδιαίτερου αυτής Συμβουλίου να διατάξει και διατάσσονται τα εξής:

1. Θα υπάρχει ανώτερος διοικητής και Αρχιστράτηγος (στο εξής καλούμενος "ο Ανώτερος διοικητής" (Αρμοστής) στην και πάνω στη νήσο της Κύπρου (στο εξής αποκαλούμενη "η αναφερόμενη νήσος" και το πρόσωπο το οποίο θα καταλαμβάνει

JULY 11.
The Cyprus and Defensive Alliance Treaty between England and Turkey was confidentially communicated to the signatory Powers by England shortly before promulgation.

PARIS, JULY 11.
French politicians have now had three days in which to digest the Cyprus Treaty, and there can be no doubt that annoyance, not to say irritation, is the dominant feeling. This is easily accounted for. As long as their country is condemned to a passive attitude, Frenchmen dislike every change in continental politics. They would wish the world to stand still until France has recovered from the blow of 1870. Hence they were angry with Russia for reopening the Eastern Question, and are now angry with England for giving that question another turn, even though with the view of neutralizing the change effected by Russia. If Austria, as the *Débats* suggests to-day, were to assume the protectorate of European Turkey, they would be angry with her also. Whatever is done without the co-operation of France gives them umbrage. The old feeling, moreover, survives that any advantage or influence gained by a foreign Power is to the detriment of France. M. Thiers on that ground objected to the unification of Italy, and M. Gambetta, who in foreign politics may be regarded as M. Thiers's pupil, has evidently imbibed the same notion. The very people who a few days ago evinced extreme dissatisfaction with the decisions of the Congress and deprecated Russian ascendancy in the East now denounce the step taken by England to prevent that ascendancy. They know that neither France nor Italy could or would have joined England in undertaking to protect Turkey, yet they exclaim against England for acting single-handed. So far is unreasoning jealousy carried that, according to the Gambettist organ, the Congress is entitled to examine the Cyprus Treaty, in which case France should refuse to ratify it, and if it is not examined she should refuse to sign an incomplete settlement. This counsel would be more surprising but for the recollection that the *Republique Française* dissuaded France from attending the Congress at all. The obvious answer is that Russia, not England, would be affronted by a refusal to subscribe to the modification of the Treaty of 1856, and that France would place herself in a very singular position by declining to alter a Treaty she is not prepared to enforce—to say nothing of her sullenly shutting herself out from the European concert. Fortunately, the more reflecting papers, such as the *Débats* and the *Temps* deprecate any indulgence in irritation against England. The former, while condemning Lord Beaconsfield's unusual mode of proceeding, points out that England is obliged either to act alone or leave Russia free scope in Asia; while the latter

τα αξιώματα του Αρμοστού θα διορίζεται με επιταγή που θα φέρει την ιδιόχειρη υπογραφή και σφραγίδα της Αυτής Μεγαλειότητας.

2. Ο Αρμοστής θα διευθύνει την Κυβέρνηση της αναφερόμενης νήσου εξ ονόματος και εκ μέρους της Αυτής Μεγαλειότητας και θα ενεργεί και εκτελεί κατάλληλα κάθε τι που ανήκει στην αναφερόμενη εξουσία του και στην παρασχεθείσα από αυτή σ' αυτόν εμπιστοσύνη, σύμφωνα με τις διάφορες δυνάμεις

και εξουσίες που χορηγούνται ή ανατίθενται σ' αυτόν, σύμφωνα με το παρόν διάταγμα ως και οποιανδήποτε άλλη εντολή, η οποία υπό την ιδιόχειρη υπογραφή και σφραγίδα της Αυτής Μεγαλειότητας θα δινόταν σ' αυτόν και σύμφωνα με τις Οδηγίες, οι οποίες από καιρού σε καιρό θα δίνονταν σ' αυτόν υπό την ιδιόχειρη υπογραφή και σφραγίδα ή σε διάταγμα της Αυτής Μεγαλειότητας εν

Συμβουλίω ή υπό της Αυτής Μεγαλειότητας σε ένα από τους Υπουργούς της και κατά τέτοιους νόμους ή διατάγματα, τα οποία είναι ή θα τεθούν κατόπιν με ισχύ στην αναφερόμενη νήσο.

3. Ο Αρμοστής θα έχει επίσημη σφραγίδα που θα φέρει την επιγραφή του αξιώματος του και σήμα το οποίο αν εγκρίνει ο εκάστοτε Υπουργός της Αυτής Μεγαλειότητας, η σφραγίδα αυτή θα θεωρείται ως δημόσια σφραγίδα της αναφερόμενης νήσου και μπορεί να φυλάσσεται και χρησιμοποιείται από τον Αρμοστή για τη σφράγιση ο,τιδήποτε χρειάζεται σφραγίδα της αναφερόμενης νήσου. Μέχρις ότου ληφθεί πρόνοια για επίσημη σφραγίδα για την αναφερόμενη νήσο, η σφραγίδα του Αρμοστή μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν δημόσια σφραγίδα της αναφερόμενης νήσου για σφράγιση οποιουδήποτε χρειάζεται την αναφερόμενη σφραγίδα.

4. Θα υπάρχει στην αναφερόμενη νήσο Νομοθετικό Συμβούλιο, το οποίο θα συσταθεί όπως κατέρω αναφέρεται.

5. Είναι νόμιμο για τον Αρμοστή με τη συμβουλή του αναφερόμενου Νομοθετικού Συμβουλίου, να κάμνει όλους εκείνους τους νόμους και τα διατάγματα, τα οποία θα απαιτήσει η ανάγκη της ειρήνης, της τάξης και της καλής διοίκησης της αναφερόμενης νήσου, στα οποία θα υπόκειται, εν τούτοις σε όλες τις εκάστοτε τυχόν Οδηγίες, οι οποίες θα εκδίδονται υπό την ιδιόχειρη υπογραφή και σφραγίδα της Αυτής Μεγαλειότητας προς Οδηγίαν στον Αρμοστή και το αναφερόμενο Νομοθετικό Συμβούλιο, προνοουμένου εν τούτοις ότι επικυλάσσεται με αυτό πλήρης εξουσία στην Αυτή Μεγαλειότητα, μέσον κάποιου Υπουργού της, να επικυρώνει ή ακυρώνει κάθε Νόμο ή διάταγμα, που όπως λέχθηκε, στο σύνολο ή εν μέρει και να κάμνει και επιβάλλει με τη συμβουλή του ιδιαίτερου της Συμβουλίου, όλους εκείνους τους νόμους και διατάγματα, τα οποία μπορούσαν να φανούν σε αυτή αναγκαία για την ειρήνη, τάξη και καλή διοίκηση της αναφερόμενης νήσου και τόσο πλήρως σαν να μη γινόταν το παρόν διάταγμα.

6. Το Νομοθετικό Συμβούλιο της αναφερόμενης νήσου θα απαρτίζεται από τον εκάστοτε Αρμοστή και από άλλους δημόσιους υπαλλήλους και πρόσωπα, τα οποία μεταξύ τους δεν θα είναι λιγότεροι των τεσσάρων ή περισσότεροι των οκτώ, όπως θα ονομάζονταν και υποδεικνύονταν προς τον σκοπό αυτό από την Αυτής

urges that it is much too late in the day to complain of England's influence in the Mediterranean, and that, after all, she is not an aggressive Power, but only studies the interests of commerce, peace, and liberty. When the three Empires, it adds, are drawing closer together, there should not be unreflecting susceptibilities between two nations which have need of each other. These counsels may for the moment be disregarded, but it may confidently be predicted that, as in the case of the Subz Canal purchase, the present irritation against England will be very shortlived.

The *République Française* gives as its *feuilleton* to-day a sketch of Paris under English rule in the 15th century. If its appearance at this particular moment is a mere coincidence, it is a very striking one.

CONSTANTINOPLE, JULY 11.

The news of the cession of Cyprus to England caused great astonishment here. It seems, however, that the transaction was known here for some time back, great purchases of ground having been made in the island. It is said that England is to pay £155,000 sterling annually for the possession of Cyprus.

The destination of Mr. Baring and Samit Pasha, who departed hence on Sunday for Salamis, and who were supposed to be going to Crete, was in reality Cyprus. They took with them a firman informing the authorities of the cession of the island.

Μεγαλειότητα, με οποιαδήποτε Οδηγία ή Οδηγίες, Εντολή ή Εντολές, που θα εκδίδονται προς τον σκοπό αυτό από αυτήν, υπό την ιδιόχειρη της υπογραφή και σφραγίδα ή θα διορισθούν προσωρινά, αλλά πάντοτε με τη θέληση και ευχαρίστηση της Βασίλισσας από τον Αρμοστή σε εκτέλεση οποιασδήποτε Οδηγίας ή Οδηγιών, Εντολής ή Εντολών, υπό τέτοια ιδιόχειρη υπογραφή, όπως

Η Πύλη Πάφου, το 2011, στη Λευκωσία. Από τη Πύλη αυτή έπρεπε να περάσει το 1878 ο Υπάτος Αρμοστής Σερ Γκάρνερ Γούλσλεϊ και οι άνδρες του, για να εισέλθουν στη πόλη. Ωστόσο αντιμετώπιζαν πρόβλημα αποκοπής με την πρωτεύουσα, από το στρατόπεδο του μοναστηρίου, όπως ονομάστηκε το στρατόπεδο τους στο Μετόχιο Κύκκου, ιδιαίτερα το χειμώνα που αποκλειόταν κάθε πρόσβαση λόγω του Πεδιαίου που πλημμύριζε. Ήταν ακόμα το πρόβλημα της Πύλης Πάφου, την οποία έκλειαν τα βράδια και κανένας δεν μπορούσε να εισέλθει στην πόλη.

αναφέρθηκε προηγουμένως, προνοούμενου πάντοτε ότι ο μισός αριθμός των άλλων μελών του αναφερόμενου Συμβουλίου, εκτός από τον Αρμοστή, θα είναι άτομα που κατέχουν δημόσια υπουργήματα στην αναφερόμενη νήσο, τα οποία θα ονομάζονται "επίσημα μέλη" και οι άλλοι μισοί, θα είναι κάτοικοι της αναφερόμενης νήσου και θα ονομάζονται "ανεπίσημα μέλη" και θα κατέχουν τις έδρες τους στο αναφερόμενο Συμβούλιο για περίοδο δύο χρόνων μόνο, θα είναι δε επαναδιορίσιμα για παρόμοια περίοδο, όπως τούτο θα φαινόταν πρόσφορο.

7. Σε περίπτωση προσωρινής απουσίας ή ανικανότητας μέλους ή θανάτου αυτού, ο Αρμοστής έχει το δικαίωμα να διορίζει σε προσωρινή ή διαρκή αντικατάσταση άλλο, η δε Αυτής Μεγαλειότητα έχει πάντοτε το δικαίωμα να εγκρίνει ή απορρίψει το διορισμό.

8. Κάθε μέλος θα κατέχει τη θέση του στο Συμβούλιο, εφόσον ευαρεστείται η Βασίλισσα η δε αλλοίωση καθ' οιονδήποτε τρόπο της αναλογίας μεταξύ των επισήμων και ανεπισήμων μελών δεν παρεμποδίζει τούτο να εργάζεται και οι αποφάσεις του να έχουν κύρος.

9. Τα επίσημα μέλη θα προηγούνται τη τάξει των ανεπίσημων.

10. Του Συμβουλίου προεδρεύει ο Αρμοστής ή αντιπρόσωπος του κατά την απουσία του ή το πρώτο τη τάξει παρόν επίσημο μέλος. Όλα τα ζητήματα λύονται με πλειοψηφία. Ο Πρόεδρος έχει την ψήφο μέλους και τη νικώσα σε περίπτωση ισοψηφίας.

11. Σε καμιά (εκτός αναβολής) εργασία δεν μπορεί το Συμβούλιο να προβεί αν δεν υπάρχουν τρία τουλάχιστον παρόντα μέλη εκτός του Προέδρου.

12. Το Συμβούλιο θα συμμορφώνεται με τις εκάστοτε Οδηγίες της Αυτής Μεγαλειότητας προς τον Αρμοστή.

13. Υπό τους όρους αυτούς το Συμβούλιο μπορεί να κάμνει εσωτερικούς κανονισμούς.

14. Κάθε μέλος το οποίο θα υπέκυπτε σε χρεωκοπία ή σε ανικανότητα πληρωμής ή θα καταδικαζόταν για έγκλημα ή θα απουσίαζε πάνω από τρεις μήνες χωρίς την άδεια του Αρμοστή, δύναται να στερηθεί από αυτόν η θέση του στο Συμβούλιο.

15. Ο Αρμοστής μπορεί να παύσει οποιοδήποτε μέλος.

16. Κάθε ανεπίσημο μέλος δύναται να παραιτηθεί υποβάλλοντας γραπτή αίτηση. Η παραίτηση θεωρείται σε ισχύ μόλις δοθεί η σχετική απάντηση από τον Αρμοστή.

17. Κανένας Νόμος ή διάταγμα του Συμβουλίου δεν τίθεται σε ισχύ πριν ή επικυρωθεί από τον Αρμοστή εν ονόματι της Βασίλισσας.

18. Ο Αρμοστής έχει το δικαίωμα σε περίπτωση στάσης να εκδίδει χάριν της ειρήνης και της τάξης, διατάγματα που θα έχουν την ισχύ Νόμου όχι πέραν των έξι μηνών με την έγκριση πάντοτε της Αυτής Μεγαλειότητας.

19. Κάθε Νόμος ή διάταγμα που ακυρώνεται από τη Βασίλισσα παύει να είναι σε ισχύ μόλις η ακύρωση δημοσιευθεί από τον Αρμοστή στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης.

20. Ο Αρμοστής μπορεί να διαθέσει στο όνομα της Βασίλισσας γαίες οι οποίες νόμιμα μπορούν να διατεθούν από την Αυτή Μεγαλειότητα.

21. Ο Αρμοστής μπορεί να καταστήσει και διορίσει δικαστές ως και άλλους αναγκαίους υπαλλήλους της νήσου, όσους μπορούν νόμιμα να διορισθούν από τη Βασίλισσα και οι οποίοι κατέχουν τις θέσεις τους εφόσον ευαρεστείται η Αυτή Μεγαλειότητα.

22. Ο Αρμοστής έχει το δικαίωμα να μειώνει πρόστιμα, ποινές ή αποζημιώσεις όχι όμως πέραν των 50 λιρών για κάθε περίπτωση.

24. Ο Αρμοστής έχει το δικαίωμα να παύει υπαλλήλους υπό την έγκριση της Αυτής Μεγαλειότητας.

25. Θα υπάρχει στη νήσο με σκοπό να συμβουλευεί τον Αρμοστή, ένα Εκτελεστικό Συμβούλιο, το οποίο θα αποτελείται από τέτοια πρόσωπα και θα οργανώνεται κατά τις εκάστοτε Οδηγίες της Αυτής Μεγαλειότητας προς τον Αρμοστή. Όλα τα μέλη του Συμβουλίου θα κατέχουν τις θέσεις τους εφόσον ευαρεστείται η Βασίλισσα. Το Συμβούλιο θα συμμορφώνεται πάντοτε με τις ως άνω Οδηγίες.

26. Σε περίπτωση θανάτου, ανικανότητας, μετάθεσης ή απουσίας του Αρμοστή τη διοίκηση αναλαμβάνει ο αντικαταστάτης του, ο οποίος ορίζεται εκ των προτέρων σε περίπτωση δε που δεν υπάρχει τέτοια πρόνοια, ο πρώτος τη τάξει αξιωματικός του τακτικού στρατού στη νήσο.

27. Τα εξής διατάγματα εν Συμβουλίω της Βασίλισσας δηλαδή εκείνο της 12ης Δεκεμβρίου 1873 για το διακανονισμό της προξενικής δικαιοδοσίας στην Επικράτεια της Υψηλής Πύλης, εκείνο της 13ης Μαΐου 1875 για την είσπραξη νοσοκομειακών δικαιωμάτων στα βρετανικά πλοία για τις αναφερόμενες χώρες και εκείνο της 26ης Οκτωβρίου 1875, το οποίο τροποποιεί εκείνο της 12ης Δεκεμβρίου

Πύλη Κερύνειας (Αρχείο ΓΤΠ)

1873, θα παύσουν να ισχύουν στη νήσο μετά την ημέρα κατά την οποία θα εκδοθεί ειδικό διάγγελμα του Αρμοστού για το σκοπό αυτό με τις επιφυλάξεις με τις οποίες τυχόν θα περιέχει το διάταγμα αυτό.

28. Το παρόν διάταγμα θα τεθεί σε ισχύ ως εξής:

A. Ως προς το διορισμό του Αρμοστή για την έκδοση οποιωνδήποτε Οδηγιών από και μετά τη σύνταξη του παρόντος διατάγματος.

B. Ως προς τα υπόλοιπα ζητήματα και προβλέψεις που περιλαμβάνονται στο παρόν διάταγμα, ευθύς από και μετά την ημέρα, η οποία θα διορισθεί για τη δημοσίευση διαγγέλματος στη νήσο κατά διαταγή του Αρμοστή.

Το παρόν διάταγμα θα μείνει σε ισχύ μέχρις ότου ανακληθεί η αλλοιωθεί από την Αυτής Μεγαλειότητα εν Συμβουλίω.

Ο Εξοχότατος Μαρκήσιος του Σλώλσμπερι,

Ο Εντιμότατος Κόμης Γκράμπρουκ,

Δύο Υπουργοί της Αυτής Μεγαλειότητας

Οι Λόρδοι του Θησαυροφυλακίου θα δώσουν ο καθένας τις αποχρώσες

Οδηγίες".

Σ.Λ. Πήηλ